

ἄλλοι γλεντοκοπᾶνε, αὐτὸς ἀπομένει 'ς τὸ βουνὸ Ν. 'Εστ. 24(1938), 1382. || Ἄσμ.

"Α μ' ἀρνηθῆς, ἀγάπη μου, μιὰν ὄρθιθα θὰ σφάξω,
νὰ κάτσω νὰ γλεδοκοπῶ, ὥσπου νὰ σὲ ξεχάσω
Κρήτ.

Β) Μετβ. 1) Ἀπολαύω τι Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.): Τὴν ἐπῆρε 'κεῖνη 'κεῖ τὴν παλιογυναῖκα καὶ τήνε γλεντοκόπησε Γαργαλ. 2) Ἐπὶ χρημάτων, ἀσωτεύω, σπαταλῶ εἰς διασκεδάσεις Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. κ.ά.): "Οσα κι ἂν πῆρε 'πὸ τὴ σταφίδα, τὰ γλεντοκόπησε Γαργαλ. Διᾶκε τὴ Γαστούνη γιὰ σκάψιμο κι ὅσα λεφτὰ πῆρε τὰ γλεντοκόπησε (διᾶκε = ἐπῆγε) Δίβρ. Πούλησε δὲ γιουρονόπ'λα καὶ τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρε τὰ γλεντοκόπησε 'ς τὴν ταβέρνα Βερεστ.

γλεντούνι τό, ἑνιαχ. γλεδούνι Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ν τ ῶ, ὅπου καὶ γ λ ε δ ῶ.

Μικρὸς γ λ ε ν τ ῆ ς, τὸ ὅπ. βλ.: "Εναι γλεδούνι, πίνει
κρασί, χορεύει, νὰ δὲ προσέξῃς, πέτεται σὰν τὸν αἰτό.

γλεντώ, ἐγλεντῶ ἑνιαχ. ἐγλεντῶ Κύπρ. ἐγλεντοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰγλεντῶ Θράκ. (Καραντζάκ.) ἰγλιντῶ Μακεδ. (Ἄνω Κώμ.) ἐγλεντίζω Θράκ. (Μέτρ. Τσανδ.) Κάρπ. Κάσ. Πελοπν.(Οἶν.) Προπ. (Ἀρτάκ.) Σκόπ. — Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 103 — Λεξ. Γαζ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. ἐγλεδίζου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καλλιπ. Μάδυτ.) γλεντῶ κοιν. καὶ Καππ. (Φλογ.) καὶ Λυκαον. (Σίλ.) γλεδῶ Ἡπ. (Δίβρ. Μαργαρ.) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) γλεδ-δῶ Βιθυν. (Πιστικοχ.) γλεντάω σύνθηθ. γλεντάου Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Βρύσ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Λεντεκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλιντάου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ὑπάτ.) γλιντῶ Θεσσ. (Μαυρέλ. Τρίκερ. Φωτειν.) Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάναλ. Κοζ. Τρικκοκ. Τριφύλλ.) γλιδῶ Μ. Ἀσία (Κυδων.) γλεντίζω Ἀθῆν. Αἴγιν. Ἡπ. (Δρόπολ. κ.ά.) Θράκ. (Περίστασ. Πλάγ. κ.ά.) Ἰων. (Ἐφεσ.) — Λεξ. Μπριγκ. γλιντίζω Θράκ. (Σουφλ.) γλεδίζω Κρήτ. (Μονοφάτσ. Σέλιν. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γλεντίζ-ζω Κάρπ. Κάσ. Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Μεγίστ. Νί-συρ. γλεντίζω ἴμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γλεντίτζω Σίφν. γλεντίντζω Ἀστυπ. Πάτμ. γλετίτζω Σύμ. γλιντίζου Δαρ-δαν. (Λάμψακ.) Θράκ. (Αἰν. Καλλιπολ. Μάδυτ.) γλεγκίζουρ ἐν Τσακων. (Μέλαν.) γλεντίζουρ ἔμ Τσακων. (Καστάν.) λιντάου Μακεδ. (Πάγγ.) Παρατ. ἡγλεντούγα Κίμωλ. ἐγλέν-τανα Καππ. (Φλογ.) γ' πληθ. γλέδενε Ἡπ. (Δίβρ.) γ' πληθ. Ἄορ. γλεντήκανε Εὐβ. (Κουρ.) Μετοχ. ἐνεστ. γλεντίζοντας Ἡπ. (Δρόπολ.) Παρακ. γλεντημένος Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Λεντεκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γλεντ'σμένος Στερελλ. (Παρνασσ.) γλιντ'σμένους Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάναλ. Τρικκοκ. Τριφύλλ.) Ἐκ τοῦ Τουρκ. *e ğ l e n t e k*.

Α) Ἀμτβ., τέρπομαι, εὐφραίνομαι, διασκεδάζω κοιν. καὶ Καππ. (Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) Τσακων. (Βάτικ. Καστάν. Μέλαν. Χαβουτσ.): Γλεντάει 'ς τίς ταβέρνες κάθε βράδυ. Γλεντήσαμε χτὲς βράδυ. Γλεντήσαμε μὲ τὴν ψυχὴ μας κοιν. Πῆγα 'ς τοῦ πανηγύρ' κι γλέντ'σα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἡγλεν-δήσανε μιὰ βδομάδα Πάτμ. Ἀμα γιουματίσ'τι, 'λάτι 'ς τοῦ σπίτι μ' νὰ γλιντήσουμι Στερελλ. (Ἀχυρ.) Θὰ πάρουμι κι τὰ βγιουλιά νὰ γλιντήσ'μι Ἡπ. (Πράμαντ.) Ἀνάβ'ν φουτιά κι πειράζονται κι γλιντᾶν ὅλ' μαζί Ἡπ. (Ἀρτοπ.)

Ψὶ βράδ' γλιδήσαμε γιὰ καλὰ Σάμ. Γλέδενε μὲ τὴ φλονέρα (γλέδενε = γλεντοῦσε) Ἡπ. (Δίβρ.) Καθήκανε ὕστερις οὐλοῖ τουνε, φάγανε τὸ ἀρνὶ τσαὶ γλεντήκανε Εὐβ. (Κουρ.) Ποῦ γλενταγέτι χτὲς τοῦ βράδ' κ' εἶστι ὅλ' μυθυσμέν' τύφλα; Μακεδ. (Δεσκάτ.) Θὰ γλιντήσου σήμερα Στερελλ. (Ὑπάτ.) Φάγαμαν, ἐπιαμαν γλεδήσαμεν Ἡπ. (Μαργαρ.) Ἡγκι γλεγκίζονται ὅα νιούτα (γλεντοῦσαν ὅλη νύχτα) Μέλαν. Πάαιναμ' ἀπάνω-κάτ' μὴ τὰ ὄργανα τσαὶ γλέντιζαμ Βάτικ. Εἶνι ὅλου τοῦ γυφτουμάτ' 'ς τοῦ μαγαζὶ κι γλιντοῦν Ἡπ. (Κουκούλ.) Τ'ν Τρίτ' μέρα τοῦ Ἑ' τοῦ πάηναν σ' ἓνα μπα-καλειὸ κ' ὕστια γλιντοῦσαν (τοῦ Ἑ' στοῦ = τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μπακαλειὸ = παντοπωλεῖον) Θράκ. (Καρωτ.) || Παροιμ. Ἀλλοῦ βαροῦν τὰ τούμπανα κι ἄλλοῦ γλεντᾶνε (ὅτι πολλὰ ἐργασίαι γίνονται κρυφίως καὶ εἰς ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸ νομιζόμενον) Πελοπν. (Παιδεμέν.)

"Ἄλλοι πίνουν καὶ γλεντοῦν | κι ἄλλοι βλέπουν καὶ με-
θοῦν

(ἐπὶ τῶν διὰ τῆς σπατάλης τῶν προκαλούντων λύπην εἰς τοὺς βλέποντας νὰ διασπαθίζεται ἡ περιουσία τῶν οἰκείων τῶν) Πελοπν. (Ἀργ.) || Γνωμ.

Τῶ ναυτῶνε οἱ γυναῖκες | τὸν Μαϊάπριλον γλεντοῦνε (ὅτι αἱ σύζυγοι τῶν ναυτικῶν ἀπολαύουν τὸν συζυγικὸν βίον μόνον κατὰ τοὺς δύο τούτους μῆνας, ὅτε, λόγῳ τῶν κα-κῶν καιρικῶν συνθηκῶν, ἡ ναυσίπλοια σταματᾷ) Ι. Βενι-ζέλ., Παροιμ., 328, 635.

Ἀφοῦ ὑπάρχει θάνατος καὶ τὸ κορμὶ θὰ λειώσῃ,
κι ὅποιος 'ς τὸ γόσμο δὲ γλεδᾷ, θε νὰ τὸ μετανοιώσῃ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Γλέδα, καημένη ἄνθρωπε, ὅσο μπορείς καὶ ζῆσε,
γιατί, ἂν εἶσαι σημερ'νός, αὐριανός δὲν εἶσαι
Κρήτ.

Τὸ φάε, πῆ καὶ γλέδισε εἰν' ἡ ζωὴ τ' ἀνθρώπου
Κρήτ. (Σέλιν.)

Ζευγαρίζεις, στραταρίζεις, | σκαπετολογᾷς, γλεντίζεις (ἢ ἄροσις τῶν ἀγρῶν διὰ τῶν βοῶν κουράζει ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀγροτικὴν ἐργασίαν τὸν ζευγολάτην) Κρήτ. (Νεάπ.) Ἄσμ.

"Οσο μοῦ κάνεις τὸ βαρὺ, χαίρομαι καὶ γλεδίζω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

"Οσο μοῦ κάνεις πείσματα, χαίρομαι καὶ γλεδίζω,
κατέχω το πῶς μ' ἀγαπᾷς καὶ δὲ γαζοκαρδίζω
Κρήτ. (Νεάπ.)

Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ γλεντᾶν καὶ τραγουδᾶνε
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Τὸ σπῖτι μοῦ γλενδίζομε ἔδει πόξω κουμουλ-λδες,
ἐπῆραμέν το ντὸ γαμβρὸ νγαὶ κάτσα γκάτω οὐλ-λδες
Κῶς (Πυλ.)

Πᾶρε, Μαριώ, τὴ ρόκα σου τσαὶ 'γὼ τὸν ταμπουρᾷ
μον,

νὰ πᾶμε νὰ γλεντήσωμε κάτου 'ς τὴν πεθερά μου
Εὐβ. (Βρύσ.)

Χορεύουν τὰ παλλήκαρα, γλιντάζουν τὰ καημένα
Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Μαρὴ χήρα ἀτσίπ-ῶτη, μαρὴ, ὅπου πασλίζ-ζεις
νὰ ῥῆς καῦκο 'ς τὸ σπῖτι σου τὴ νύχτα νὰ γλεντίζ-ζης (καῦκο = ἐραστὴν) Κῶς (Πυλ.)

Β) Μετβ. 1) Ἀπολαύω τι κοιν.: Τὰ γλέντησε τὰ νῆατα του (διῆλθε τὴν νεανικὴν τοῦ ἡλικίαν διασκεδάζων) κοιν. Γλεν-τάω τὸ κρασί μου - τὸν καφέ μου κοιν. Γλεντάω τὴ μοναξιά μου Λεξ. Δημητρ. Τὴ γλέντησε αὐτὴ τὴ γυναῖκα (τὴν ἀπέ-λαυσε) σύνθηθ. Ἡγλέντισέ δην κ' ὕστερις ξαπόλυνέ δην κ'

ἤφηνεν (τὴν ἄφησε κ' ἔφυγε) Κῶς (Καρδάμ.) "Αφητσε τὸ γιό του ἀποπαίδι, γιὰ νὰ τὰ γλεδήσῃ ἢ τσουπάρα του τσ' ὁ γα-
βράκος του (ἀποπαίδι = ἀπόκληρον, τσουπάρα = θυγατέρα)
Πελοπν. (Ξεχώρ.) Ψέναμαν σφαχτὰ καὶ τὴ γλιντάγαμαν 'ς
τοὺς γάμ'ς θγνὸ-τρεῖς μέρις (σφαχτὰ = αἰγοπρόβατα) "Ηπ.
(Καταρρ.) Τὴ γλέντησα τὴ ζωούλα μου Πελοπν. (Γαργαλ.)
|| Γνωμ.

Γλεντᾶτε τα, κορίτσια μου, τὰ τρυφερά σας νιάτα,
γιατὶ θεὸ νὰ 'ρθῇ ἕνας καιρὸς νὰ-ν-τὰ μαράνη ἢ πλάκα
Πελοπν. ("Ηλ.)

"Ερχεσαι καὶ γλεντίζεις μας, | φεύγεις, κακοκαρδίζεις μας
Αἴγιν.

Πά' ὁ παππᾶς 'ς τὰ Πάταυρα, γυρίντζει, τριγυρίντζει,
καὶ 'μεῖς τήνε γλενδίντζομαι τήγ κόττα μὲ τὸ ρύντζι
Πάτμ.

Μάννα μου, τούτ' ἢ συντροφιὰ κι ἄς ἦτο κι ἄλλη τόση,
καὶ νὰ τὴν ἐγλενδίζ-ζαμε, ὥστε νὰ ξημερώσῃ
Κάσ.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε | 'ς τὴν κόρη ποὺ μὲ γλένταγε
Πελοπν. (Βερζ.)

Τὴν ἐρχομένη Κυριακή, ἂν τὰ οἰκονομήσω,
θὰ σὲ τρανήξω, κούκλα μου, νὰ πάω νὰ σὲ γλεντήσω
'Αθῆν.

Γιατί, κακόμοιρε ντουνηῖ, σὲ μένα νὰ παινεῖσαι;
ἐγὼ 'μουν ποὺ σ' ἐγλένδιζ-ζα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεῖσαι
Κάσ.

Χρυσό μου τριαντάφυλλο, μὴν καμαρώνῃς τόσο,
ἐγὼ ἤμουν ποὺ σὲ γλένταγα τρεῖς χρόνους καὶ καμπόσο
"Ηπ. (Μαργαρ.) 2) Καθυστερῶ, ἀργοπορῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
μιάς πράξεως, ἐπιδιώκων οὕτω μεγαλυτέραν ἀπόλαυσιν,
ὥς εἰς πόσιν, βρῶσιν κ.τ.τ.: Τὸ γλεντῶ τὸ καφεδάκι μου. Τὸ
γλεντῶ τὸ κρασί μου, δὲν τὸ πίνω μονοκοπανιὰ σύνθηθ.

γλερι τό, Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. γλερίν Πόντ.
(Οἶν.)

'Αγνώστου ἐτύμου.

1) Σκελὶς πορτοκαλλίου, σκόρδου κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν. Συνών.
ἀ γ λ ἰ ὀ θ α, ἀ γ λ ἰ ὀ θ α, κ ω λ ἠ ν α, ξ α γ λ ἰ ὀ θ α, π υ ρ ο ὕ -
δ α, σ κ ε λ ἰ ὀ θ α, σ κ ε λ ἰ ὀ θ α, φ λ ἔ ν τ ζ α. 2) Τεμάχιον
μήλου, ἀπίου, κυδωνίου, πεπονίου κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.: "Ελα φά'
ἕνα γλερίν πεπόνι Οἶν. Συνών. φέτα.

γλευκόμετρο τό, Κ. Στασινόπ., Τὸ χρυσ., 85.

'Εκ τῶν οὐς. γ λ ε ὕ κ ο ς καὶ μέτρο.

"Οργανον διὰ τοῦ ὁποίου μετρεῖται ἡ περιεκτικότης τοῦ
γλεύκου εἰς σάκχαρον.

γλευκόπιττα ἡ, Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῶν οὐς. γ λ ε ὕ κ ο ς καὶ πίττα.

Πίττα παρασκευαζομένη μὲ γλεῦκος ἢ γλυκὺν οἶνον.

γλευτήρι τό, Πόντ. ('Αμισ.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ ε ὕ ω.

'Ολισθηρὸν μέρος.

γλεύω Πόντ. ('Αμισ.)

'Εκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γ λ ο ι ὀ ς.

'Ολισθάνω, γλιστρῶ: Φότι περπάτεινε, ἔγλεψε κ' ἐκρε-
μίστε (φότι = ἐνθῶ). Συνών. ἀ π ο γ λ ι σ τ ρ ῶ, γ λ ι -
σ τ ρ ῶ, γ λ ο ι ἄ ζ ω, ξ ε γ λ ι σ τ ρ ῶ.

γλιγλῆς ὁ, Προπ. (Πέραμ.)

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιφών. γ λ ι γ λ ἰ.

'Ονοματοπ., τὸ πτηνὸν Κορυδαλλὸς ὁ λοφιοφόρος (Gale-
rida cristata) τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae): "Η
κατσούλα τοῦ γλιγλῆ (= τὸ λοφίον τοῦ κορυδαλλοῦ). Συνών.
ἀ σ κ ο ρ δ α λ λ ὀ ς, κ α τ σ ο υ λ ι ἔ ρ η ς, κ ο ρ υ δ α λ -
λ ὀ ς, κ ο υ κ ο υ λ ι ἄ τ α, κ ο υ ρ τ σ ο υ λ ι ἄ ν ο ς,
κ ο υ τ σ ο υ λ ι ἄ τ η ς, τ σ ο υ τ σ ο υ λ ι ἄ ν ο ς, τ σ ο υ -
τ σ ο ὕ λ ι α ν τ ρ ο ς.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιγλῆς 'Αγαθον.

γλιγλίρα ἡ, "Ηπ. (Πλάκ.)

'Ονοματοπ. ἐκ τῆς φωνῆς γ λ ἰ - γ λ ἰ.

Τὸ πτηνὸν Κορυδαλλὸς ὁ ἀγροτικὸς (Alauda arvensis)
τῆς οἰκογ. τῶν Σπιζιδῶν (Fringillidae): "Η γλιγλίρα φεῖρ'
τοῦ καλουκαίρ' κι πάει κι 'ς τοῦ β'νὸ.

γλιδοκαύκι τό, Κεφαλλ.

'Εκ τῶν οὐς. γ λ ἰ δ α, διὰ τὸ ὅπ. βλ. λ ἰ γ δ α, καὶ
κ α υ κ ἰ.

'Η βάλανος τοῦ πέους τοῦ ὄνου.

γλιμμίδι τό, Κρήτ. Χίος γλιμμίδιν Χίος ἐγλεμμίδιν Χίος

'Εκ τῆς προθ. ἐκ, τοῦ ἀρχ. οὐς. λ έ μ μ α (= τὸ ἀπολε-
πιζόμενον, τὸ ἐκλεπιζόμενον, ὁ φλοιὸς) καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ί δ ι. Βλ. καὶ Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 29 (1917), 190.

Λεπτὴ λωρὶς ἀκατεργάστου δέρματος διὰ τῆς ὁποίας ρά-
πτονται τὰ δέρματα. Συνών. κ ο ρ δ έ λ ι.

γλιμμισιὰ ἡ, Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) γλιμμισὰ Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ ἰ μ μ ι σ η καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ί α.

1) Λεπτὴ λωρὶς ἡμικατεργασθέντος δέρματος, χρησι-
μεύουσα διὰ τὴν ραφὴν τῶν χωρικῶν ὑποδημάτων, τῶν τσα-
ρουχιῶν Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.): Νὰ βρῇ τρεῖς γλειμμισιὰς ἀγριο-
μερικὸ λουρί (ἀγριομερικὸ = ἐκ ζῶου διατιωμένου εἰς ἀγρια
μέρη). 2) Τὸ πεποικιλμένον ἄκρον δερματίνης λωρίδος Κρήτ.

γλιμμίστρα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. γ λ ἰ μ μ ι σ η καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ί σ τ ρ α.

Τὸ πεποικιλμένον ἄκρον λωρίδος, διὰ τῆς ὁποίας περιτυ-
λίσσεται ὁ δερμάτινος σάκκος ὁ περιέχων τὴν τροφὴν τῶν
ποιμένων.

γλιμμῶ Καππ. (Φάρασ.)

Πιθάν. ἐξ ἀμαρτ. ρ. ἐ κ λ ε μ μ ῶ, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐς.
ἐ κ λ ε μ μ α.

'Εκβάλλω, βγάζω.

γλίμπα ἡ, ἐνιαχ. γλίμπα Νίσυρ.

'Εκ συμφύρ. τῶν οὐς. γ λ ἰ τ σ α καὶ λ ἰ μ π α.

'Η ἀκχαρσία.

γλιμπιάζω ἐνιαχ. γλιμπιάζω Νίσυρ. Μετοχ. γλι-
μβιασμένος Νίσυρ.

'Εκ τοῦ οὐς. γ λ ἰ μ π α.

Ρυπαίνω.

γλίνα ἡ, γλίνη 'Ικαρ. (Εὔδηλ.) γλίνα πολλαχ. καὶ Τσα-
κων. (Μέλαν. Πραστ.) γλίνα Πελοπν. (Καρδάμ. Ξεχώρ.
Τσέρ.) Χίος (Πισπιλ.) γλίν-να Κύπρ. γκλίνα "Ηπ. (Ζαγόρ.

